

правове регулювання та гарантії здійснення: Навч. посіб. / С.П. Коломацька – К.: Професіонал, 2004.

3. Проект Національної стратегії розвитку експорту [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ukrexport.gov.ua/ukr/zakon_kr_perebuiv/4592.html

4. Шкурупій О.В. Зовнішньо-економічна діяльність підприємства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://libfree.com/128619811-ekonomikazovnishnoekonomichna_diyalnist_pidpriyemstva__shkurupiy_ov.html

Ларва Юлія

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Дяків О.П.)

БЕЗРОБІТТЯ МОЛОДІ ЯК ФАКТОР ДЕГРАДАЦІЇ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ

Одна з основних проблем України на сучасному етапі – проблема молодіжного безробіття. Сьогодні на вітчизняному ринку праці перебувають багато незайнятих громадян, серед яких велику частку займає молодь. Безробіття молодих людей негативно впливає на економіку нашої держави і породжує низку проблем, однією з яких є деградація людського капіталу. Молодь – важливий трудовий ресурс країни. Саме цей прошарок населення здатен робити великі внески у розвиток суспільства та збільшення ефективності економіки країни. Проте не забезпечення гідним місцем праці протягом тривалого часу призводить до фатальних наслідків як для індивіда, та і для суспільства в цілому.

Молодіжне безробіття та його вплив багато вчених досліджували як одну з найгостріших соціально-економічних проблем. Серед таких науковців – В. Брич, О. Дяків, О. Грішнова, Н. Куліш, О. Новікова, В. Петюх та інші. Метою нашого дослідження є виявлення стану безробіття серед молоді та його впливу на людський капітал, пошук шляхів поліпшення стану зайнятості молоді й збереження якості людського потенціалу України.

Людський капітал – це сукупність вроджених і набутих якостей, які беруть участь у життєдіяльності та професійній діяльності людини [5]

Молодіжне безробіття є небезпечним, оскільки «...має не тільки суто економічне, а й психологічне та соціальне підґрунтя» [4, с.405]. Саме молодь, через специфіку своїх вікових соціально-психологічних та кваліфікаційних особливостей виявилась найнепідготовленішою до сучасного складного стану на ринку праці, та однією з найуразливіших часток робочої сили [3].

Людину, котра виходить на ринок праці після закінчення навчального закладу, можна розглядати як сукупність великого багажу знань, невикористаних ідей, інноваційних поглядів, наполегливості, мобільності та гнучкості. Однак при пошукові гідного робочого місця, такі люди стикаються з низкою проблем та зустрічаються зі спектром запущених механізмів. Молодь розчаровують мала кількість робочих місць, низька заробітна плата, складність працевлаштування за спеціальністю, відсутність перспективи у знаходженні постійного місця праці, високі вимоги з боку роботодавців. Упродовж тривалих періодів безробіття молоді особи втрачають свої уміння, навички, знання. Це призводить до деградації людського капіталу. Так, наслідком безробіття стають зменшення активності, розвиток байдужості до роботи та освіти, зниження ентузіазму в сфері суспільного розвитку і втрата високих прагнень до здійснення внеску в соціально-економічне життя держави.

Безробіття призводить до збільшення числа злочинів, розлучень, абортів, а також стає причиною алкоголізму і наркоманії серед молодих осіб. Із підвищенням рівня безробіття зростає число емігрантів. Молодіжне безробіття часто супроводжується соціальною ізоляцією. Людина – соціальна істота. А безробіття часто позбавляє нас спілкування та розвитку внаслідок недостатньої обізнаності про сучасний світ та незабезпечення потреби мислення, дискусій і мозкових штурмів. На кінець 2016 року в Державній службі зайнятості було зареєстровано 429 тис. безробітних, з яких 142 231 особа у віці 14–35 років. На жаль, кількість безробітних в Україні зростає і це, згідно із свідченнями Держслужби зайнятості, в основному, активні, динамічні й освічені молоді люди [1]. За останніми даними, за станом на 1 квітня 2017 року визначено структуру чисельності зареєстрованих безробітних у віці до 35 років за видами діяльності. Відтак, висока чисельність безробітної молоді спостерігається у наступних сферах: оптова та роздрібна торгівля; ремонт автотранспорту – 19% молоді (21,5 тис. осіб); сільське, лісове та

рибне господарство – 18,9% (21,4 тис. осіб); державне управління й оборона; обов'язкове соціальне страхування – 18,3% (20,7 тис. осіб); переробна промисловість (виробництво) – 13,5% (15,3 тис. осіб) [2]. Важко уявити, скільки висококваліфікованого, активного, мобільного й наполегливого людського капіталу втрачає наша держава.

Однак Україна може зберегти його, впровадивши низку ефективних заходів, до яких варто віднести наступне: профорієнтація і стимулювання підприємницької діяльності молоді; створення програм зайнятості та сприяння у створенні власної справи; забезпечення молодих осіб інформацією про стан ринку праці й вакантні посади; тісна співпраця між ринком праці та освітніми установами, що дало б змогу підлаштовувати навчальні програми до вимог роботодавців і забезпечувати студентів можливостями проходження практики на потенційних робочих місцях; популяризація спеціальностей, фахівці яких є затребуваними в Україні; внесення змін до законодавства на користь молодих громадян; введення у дію обов'язкового соціального страхування; залучення безробітної молоді до суспільно-важливих робіт.

Література

1. Державна служба зайнятості України – [Електронний ресурс] – Режим доступу: www.dcz.gov.ua/.
2. Державна служба статистики України – [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.
3. Куліш Н. Проблеми та наслідки молодіжного безробіття / Н. Куліш // Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету / Економічні науки: зб.наук.праць. Вип. 19. – Кіровоград: КНТУ, 2011. – С. 169–175.
4. Дяків О. Молодь на ринку праці регіону : проблеми та шляхи їх вирішення / О. Дяків // Міжнародна науково-практична конференція «Праця в XXI столітті: новітні тенденції, соціальний вимір, інноваційний розвиток» / Формування ринкової економіки: зб.наук.праць. – К.:КНЕУ, 2012. – Т.1. – С. 403–411.
5. Чернобай Л.І. Підходи до структурування людського капіталу / Л. Чернобай, Ю. Широн. – [Електронний ресурс] – Режим доступу: file:///C:/Users/Ольга/Downloads/VNULPM_2013_776_16.pdf.

Лисак Олег

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Крисько Ж.Л.)

СУТНІСТЬ ІНВЕСТИЦІЙ ПІДПРИЄМСТВА

Як відомо, важливою складовою, що визначає потенціал розвитку будь-якої економічної системи вважається інноваційно-інвестиційна діяльність. Тому в основі процесу ухвалення управлінських рішень інвестиційного характеру лежить оцінювання і порівняння обсягу передбачуваних інвестицій і майбутніх грошових надходжень [1].

Термін «інвестиції» походить від латинського слова – invest – вкладати. Фахівці розглядають інвестиції як довгострокові вкладення капіталу в різні сфери економіки, інфраструктуру, соціальні програми, охорону середовища, як усередині країни, так і за кордоном з метою отримання прибутку. Нині загальноновизнаним є підхід, у рамках якого інвестиції розглядають у динаміці [2], тобто в процесі зміни форм вартості і перетворення їх у кінцевий продукт інвестиційної діяльності.

У Законі України «Про інвестиційну діяльність» інвестиції окреслюються як грошові кошти, цінні папери, інше майно, в тому числі майнові права, інші права, що мають грошову оцінку, вкладаються в об'єкти підприємницької і (чи) іншої діяльності в цілях отримання прибутку, і, (чи) досягнення іншого корисного ефекту [3].

Проведене дослідження наукових джерел дозволило встановити, що інвестиції розглядаються як процес, який передбачає їх переміщення в потрібний момент засобів і ресурсів від їх джерела до місця запуску нового виду діяльності, як процес переміщення капіталу у пошуках вигод. Вважається, що вони забезпечують виконання таких економічних функцій:

- первинний обмін ресурсами між капіталами у рамках взаємозв'язаного кругообігу капіталу;
- вторинний обмін ресурсами за межами власного кругообігу капіталів.

Автори праці «Інвестиції», яка вважається найбільш популярною і фундаментальною у світі, подають своє бачення цього терміну: «розлучитися з грошима сьогодні, щоб отримати велику їх суму в майбутньому» [4]. Інші ж науковці [5] розглядаючи інвестиції як напрям використання фінансових ресурсів підприємств, окреслюють їх як